

Steen Christensen, Vinding pr. Bryrup

Når svinehunden rykker i snoren

De seneste uger har vi via Midtjyllands Avis været vidner til familien Hosseinis kamp for overlevelse. En kamp mod sharialovgivningens konsekvente håndhævelse i hjemlandet Iran, og en kamp mod en lovgivning og en politisk linje i Danmark, der efterhånden afspejler en kynisme, som normalt følede mennesker ikke kan begribe. Lige nu har parrets spædbarn fået opholdstilladelse, hvorimod det fremdeles er tvivlsomt, om moderen kan få lov at blive i landet. Det betragtes nemlig juridisk som to separate sager, der afgøres efter forskellige kriterier.

Det er jo det rene vanvid. Juraen har helt og aldeles taget magten og fortrængt sund fornuft, menneskelighed og almindelig anstændighed. Befolkningen har da også så tydeligt givet sin kritiske holdning til kende i denne sag bakket op af lokale præster og politikere, endog af DF-observans.

Vi har også for nogle uger siden været vidner til, at en fuldt integreret, selverhvervende, dansktalende armensk/kurdisk familie fra nordjylland, efter 8 år i Danmark blev udvist til Armenien. Herfra måtte de omgående flygte videre til Rusland, fordi man som kurder i praksis er udelukket fra jobmarkedet i Armenien. Familien har nu to måneder tilbage af deres opholdstilladelse i Rusland.

Gennem det seneste års tid har jeg efter bedste evne forsøgt at støtte en udvisningstruet flygtninge-familie i Bryrup. Familiens navn er Muradian.

De er fordrevne Yezidi-kristne kurdere fra Irak, som efter en længere årrække som diskrimineret mindretal i Armenien er flygtet til Europa for at ende op i Danmark i 1997. De har med andre ord søgt om opholdstilladelse i 8 år. Herunder også humanitær opholdstilladelse.

En meget stor del af Armeniens befolkning er i øvrigt flygtet i forbindelse med landets selvstændighed efter sovjetunionens opløsning. Især de mange etniske mindretalsgrupper har måttet flygte fra en blomstrende nationalisme, diskrimination og korrupsion.

Familien består, bortset fra en voksen søn i Rusland, af faderen Norik, som netop har afsluttet en strålebehandling mod kræft i munden. Norik har også leverbetændelse og er i perioder psykotisk.

Moderen Zinni er også psykisk og fysisk nedbrudt efter 8 år i uvished, hvor hun har brugt al energien på at passe sin mand og sin herboende datter og søn.

Datteren Thamina på 16 år har haft sin skolegang i Danmark. Thamina taler og skriver flydende dansk og levede som en fuldt integreret, frisk og moderne, ung dansk pige indtil begyndelse af februar i år. Som familiens eneste dansksprogede, har Thamina fra 8-9 års alderen været bindeled til omgivelserne (Udlændingestyrelsen, Fremmedpolitiet, advokater, Røde Kors, læger m.fl.).

Denne opgave har Thamina løst med formidabel dygtighed, men prisen på det personlige plan er ofte høj, når børn skal være små voksne. I forbindelse med familiens indkaldelse til Fremmedpolitiet i København i slutningen af januar, hvor der bla. a. blev taget pasfotos, knækkede filmen for Thamina.

Efter 4 dage med kraftige hallucinationer i begyndelsen af februar kørte jeg Thamina på Psykiatrisk Hospital i Riisskov, hvor hun har været indlagt i næsten 3 måneder med diagnosen ”belastningsudløst,

reversibel psykose". Efter endnu en hasteindlæggelse i slutningen af maj er Thamina nu hjemme igen; men har det meget dårligt.

Hun skulle have været til sin 9. klasses afgangseksamen på Frisholm Skole i Them i netop disse uger. Sønnen Hassan på 21 er bevidst om alt hvad der foregår, men spastisk lammet og fastbundet til en kørestol og uden sprog. 100 procent afhængig af pleje og medicin.

DR-1/ Nyhedsmagasinet viste den 19 april et tolv minutters indslag om familien. I dette indslag udtalte en psykiater, at selvmordsrisikoen for en patient i Thaminas situation er overhængende ved yderligere belastning.

Generalsekretæren for Dansk Flygtningehjælp og en advokat med speciale i udlændingesager, gav udtryk for at sagen er rystende, og at det må tages for givet, at der simpelthen er tale om en fejl i sagsbehandlingen.

En specialist i Balkan og Kaukasusforhold gav udtryk for, at forholdene i Armenien ikke modsvarer myndighedernes skønmalerier, som primært tjener det formål at nærme sig Europa og EU.

En danskudsendt medicinsk koordinator fra organisationen "Læger uden Grænser" redegjorde i indslaget for, at der i praksis ikke findes et socialvæsen i Armenien, og at fattigdom kombineret med udbredt korruption og mafiavælde har den konsekvens, at enhver ydelse fra sundhedsvæsenet, herunder også livsnødvendig medicin og behandling, forudsætter en økonomisk modydelse fra patienten eller dennes familie.

Afslutningsvis udtrykte den medicinske koordinator håb om, at familien vil kunne forblive i Danmark, "Da den ikke vil kunne overleve her".

Og familien Muradian lever stadig i uvished om deres skæbne efter otte år "på dødsgangen med kone og børn".

Havde jeg ikke personligt været involveret i denne families situation det sidste års tid, ville jeg, som midaldrende landbo af borgerlig observans, have benægtet, at en sådan behandling af mennesker overhovedet kan finde sted i Danmark i år 2005.

Men det finder jo sted. Lige for øjnene af os alle, og i overensstemmelse med lovgivningen saftsusemig! Eksemplerne er så mange, at de landsdækkende medier i høj grad afviser disse historier med den begrundelse at " Den slags skæbner kunne vi fylde en avis/udsendelse med dagligt".

En lovgivning, der er resultatet af en politik anført af den siddende regering og Dansk Folkeparti med fuld opbakning fra Socialdemokratiet. Altså en politik der hviler på et meget stort flertal af de danske vælgeres stemmer.

Vælgere, der i berettiget bekymring over ukontrolleret indvandring og mangelfuld integration, med deres kryds på valgdagen har tilkendegivet, at de ønsker mere styr på sagerne. Men også vælgere, der til enhver tid vil erklære sig som tilhængere af menneskerettigheder og almindelig anstændighed i en moderne demokratisk retsstat som den danske.

Af gode grunde har jeg diskuteret denne sag med rigtig mange mennesker af allehånde politiske, professionelle og sociale observanser. Jeg har endnu ikke stødt på een eneste, der som menneske og dansker ville vedstå sig ovenfor beskrevne behandling af medmennesker i dyb nød –og så på dansk jord. Ikke én eneste!

Historien er fuld af eksempler på magthavere, der forblændede af egne mål, så helt og aldeles glemte at forholde sig til den moralske lødighed af de midler, de tog i brug.

Kære politikere ! I er primært forpligtede på jeres samvittighed.

Historien er også fuld af eksempler på hele befolkninger, der blev manipuleret eller undertrykt i en sådan grad, at de efterfølgende undskyldte sig med at "Vi handlede efter ordre". "Vi vidste det ikke". "Vi kunne intet sige eller gøre uden selv at miste livet".

Den situation er vi danskere ikke i -endnu ! Vi har ingen undskyldning for medløberi eller passivitet.

Kære medborgere; vi skal altså til at tænke os om for alvor. Vore politikere hænger ikke bare vandret i snoren efter svinehunden, nej de er ved at overhale den indenom. Det har vi aldrig givet dem mandatet til. Eller har vi?